

El president d'Acuamed, Adrián Baltanás, visita les obres de la dessaladora de Torrevella, que s'ha d'haver acabat a final de l'any vinent.

Contra la dessaladora de Narbona

Aigua. País Valencià. Cristina Narbona. Aquests tres ingredients són una garantia de conflicte entre la Generalitat Valenciana i el govern espanyol. La polèmica per la construcció d'una gran dessaladora a Torrevella palesa que el govern valencià vol fer de la política hídrica un element cabdal de l'oposició a Rodríguez Zapatero.

Quan el juny de 2004 el govern espanyol anuncià la derogació del transvasament d'aigua de l'Ebre cap al País Valencià, Múrcia i Andalusia, es complia una de les promeses electorals dels socialistes, molt esperada a Aragó i a Catalunya. Però

l'anul·lació del transvasament, peça capital del Plan Hidrológico Nacional (PHN) elaborat pel Partit Popular, esdevingué automàticament una arma llancívola de la qual els populars valencians volien fer ús tot al llarg de la legislatura.

Per això, el govern de Francisco Camps no ha deixat de reivindicar que el govern socialista de Madrid construesca la infraestructura hídrica, o ha protestat amb duresa pel canvi en el traçat de transvasament Xúquer-Vinalopó –fins al punt de donar suport a una manifestació a la ciutat d'Alacant que reivindicava que no es canviara el lloc des d'on s'agafaria l'aigua per a transvasar. I amb els mitjans de Radiotelevisió Valenciana (RTVV) –i afins– com a transmissors, el PP valencià ha aconseguit d'estendre a una part important de la societat valenciana la idea que el govern espanyol nega l'aigua al valencians.

Per una altra banda, la proposta dels socialistes per a afrontar els problemes hídrics de les diverses zones de l'estat s'integra en el programa

AGUA (Actuacions per a la Gestió i la Utilització de l'Aigua). El programa AGUA fa una aposta ferma per la dessalació d'aigua de mar com a font de recursos i proposa, per tant, la construcció d'un seguit de plantes dessaladores.

De nord a sud del País Valencià ja s'han adjudicat o es construeixen diverses d'aquestes plantes, especialment de la Marina Baixa enllà, a les comarques on per diverses raons l'escassetat d'aigua és més palesa.

Però n'hi ha una, la que es construeix a Torrevella (Baix Segura), que és la que ha acapatat més polèmiques i la que enguany ha aparegut més als mitjans de comunicació. Amb diferència.

Una central nuclear de la mar.

Acuamed, l'empresa del Ministeri de Medi Ambient que s'encarrega de "la contractació, construcció, adquisició i explotació de tota classe de obres hidràuliques" autoritzà el projecte de l'empresa Acciona per a construir una dessaladora a Torrevella. Adjudicada la construcció per poc menys de 300 milions d'euros, aquesta planta ha d'esdevenir la més gran de tot Europa, amb una capacitat de producció de 80 hectòmetres cúbics anuals, ampliables a 120. La meitat s'adreçarà a consum humà i l'altra meitat tindrà un ús agrícola. Les obres han d'acabar a final de l'any vinent.

Però la instal·lació estel·lar de la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona –probablement el membre del govern de Zapatero més demonitzat pels populars valencians– va ensopegar amb un ferm enemic a terres valencianes: el conseller de Territori i Habitatge de la Generalitat Valenciana, Esteban González Pons. El conseller valencià, que havia succeït Rafael Blasco per la proximitat de les eleccions, havia postulat la necessitat de dur endavant una política urbanística més sostenible, comparable amb el meló d'Alger, verda per fora i vermella per dins. Aquesta presa d'una fruita com a referent fou la seua carta de presentació en arribar al nou departament. I els darrers dies de l'any passat González Pons portà a la pràctica la seua visió d'allò que havia de fer la conselleria.

El 28 de desembre, González Pons assegurà que la dessaladora de

L'ex-conseller Esteban González Pons arribà a qualificar la dessaladora de Torrevella de "central nuclear de la mar"

L'ex-conseller Esteban González Pons i la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona.

Torrevella era un perill per al medi. Segons el responsable de Territori, els vessaments de salmorra que ha de fer la planta constitueixen un perill per als prats de posidònia i més espècies vegetals submarines. I arribà a titllar la infraestructura de "central nuclear de la mar".

A més, el conseller valencià també denunciava que la instal·lació es construiria en una zona d'especial protecció per als ocells i propera a un parc natural, les llacunes de la Mata i Torrevella. Per tot açò, Esteban González Pons demanà a José Luis Rodríguez Zapatero que aturara el projecte i amenaçà d'acudir a la Unió Europea si calia.

El Ministeri de Medi Ambient assegurarà que la dessaladora de Torrevella comptava amb el finançament i l'aprovació d'Europa i, per tant, complia tots els requisits ambientals necessaris. Però la Generalitat no en quedà convençuda, i en començar el 2007 denuncià davant la Comissió Europea la construcció de la infraestructura hídrica.

El responsable de Territori considerava que les obres de construcció de la dessaladora eren il·legals perquè es construïen a l'àrea d'amortiment d'un parc natural sense l'autorització del seu departament. Un permís que, segons Acuamed, no escau a les competències de la Generalitat.

El mes de març, l'executiu valencià decidí de barrar els camins d'accés a les obres al·legant una manca de do-

cumentació i anuncià la paralització cautelar de les obres. El Ministeri de Medi Ambient veié en aquestes accions l'interès d'entrebancar el projecte. I assegurà que la paralització del conflicte implicava uns importants costos econòmics, perquè el finançament amb fons Feder de la Unió Europea exigeix el compliment dels terminis previstos.

Derrota rere derrota. Les diverses apel·lacions del Consell a instàncies superiors per a aturar el projecte mai no li han servit.

El 17 d'abril el Tribunal Constitucional comunicà a la Generalitat la paralització de la suspensió cautelar de les obres. La ministra Narbona denuncià allò que a parer seu era "mala fe de la Generalitat" i criticà que allà on el Consell no volia que es construïra la dessaladora, sí que hi havia autoritzat projectes urbanístics.

L'altra institució a què havia apel·lat la Generalitat era la Comissió Europea; Brussel·les assegurà que la dessaladora complia els requisits necessaris i descartà de tramitar la queixa del govern valencià, cosa que esdevenia un altre episodi de les relacions tibants de la Generalitat Valenciana de Francisco Camps amb la Unió Europea. I amb l'urbanisme i derivats sempre al darrere.

Posteriorment, a final del mes passat, el Tribunal Constitucional donà el vist-i-plau definitiu a les obres de la dessaladora, perquè considerà que no implicaven la destrucció ni el deteriorament dels espais naturals propers.

La Generalitat ha acatat la decisió del constitucional, però ha assegurat que presentarà totes les iniciatives que calguen per assegurar que la dessaladora respecte el medi. Rambla ha assegurat que el País Valencià necessita aigua, però no a qualsevol preu. La guerra de l'aigua contra el govern socialista continua.

Borja Català